

chenille og en mægtig „Esprit“ i Hatten. De fulgtes et Stykke, og da Frøkenen nogen Tid havde snakket om sit Helbred, gik hun over til det andet af de to Emner, hun overhovedet var i Stand til at tale om: sin Broder, den rige Kaffehandler, der i hendes Øjne var Vorherres sidste Undergerning.

Grosserer Søholms Forretning var kendt over det ganske Land. Hans Navn gloede Folk imøde overalt fra Gadeplakater og Husgavle, og om Aftenen rullede det i Flammeskrift henover Hustagene tilligemed Forsikringen om, at Søholms Kaffe var Verdens billigste og bedste. Han havde oprindeligt været almindelig Pakhuskarl, hvad han paa ingen Maade lagde Skjul paa. Den selvbevidste Mand fortalte det ved enhver Lejlighed, at han havde arbejdet sig op „fra Skidtet af“. Nu var han en af Københavns Millionærer, og hans Døtre hørte til Byens flotteste. Da deres Mor havde været simpel Grønthandlerske, var de fra Tolvaarsalderen bleven opdraget i udenlandske Pensionater. Grosserereren var en stor, bringebred Mand med Lemmer som en Bryder. „Egetømmer helt igennem“ — forsikrede han selv.

Fru Bertha havde to Gange været sammen med ham her paa Storeholt, og de Besøg glemte hun ikke. Hr. Søholm, hvis Tanker øjeblikkelig omsatte enhver Ting i Penge, havde oprørt hende ved at gaa rundt og vurdere baade Besætning og Markredskaber, ja Malerierne paa Væggene og Parkens Værdi som Brændsel, i det hele ved at tale om Storeholt som om en almindelig Handelsvare. Hun kunde derfor heller ikke beklage, at det nu var kom-